

fældig eller periodisk drikkfældig. Dr. Muus svarede dertil omtrent saaledes: Er det virkelig sandt? Han svarede paa en saadan Maade, at den paagældende Mand fik Indtryk af, at det ikke var første Gang, dette forebragtes Dr. Muus. Dr. Muus bestrider ikke, at han tog dette alvorligt, idet han foretog en Undersøgelse af Forholdet. Han talte med Fysikus, som ikke bor i Saks-købing, men i Nysted, og som ikke kendte noget til dette Forhold. Dr. Muus talte saa med Læge Langhoff, og hvis Langhoff havde kunnet afkræfte Rygterne, maatte det eneste, Dr. Muus havde at gøre, have været at spørge Rosenørn-Lehn, hvorpaa denne støttede sin Udtalelse, og sige til ham, at Langhoff bestred den paa det bestemteste. Men det gjorde Dr. Muus ikke, og det vidner for mig om, at denne Beskyldning ikke fuldt kunde afkræftes af Læge Langhoff. Læge Langhoff har tværtimod, som det findes meddelt i Rigsdagstidende, bl. a. udtrykkelig indrømmet, at han ved Sammenkomster og festlige Lejligheder let nød mere Spiritus, end han kunde taale, og da ikke viste det Hensyn overfor sine Omgivelser, som han burde. Endvidere vidste Dr. Muus, at Læge Langhoff ved en speciel Lejlighed i April Maaned 1910, umiddelbart før den omtalte Undersøgelse fandt Sted, havde været med til et Sold, der begyndte om Aftenen Kl. 9 og varede til næste Søndag Eftermiddag Kl. 4. . . . (Rørdam: Det vidste Dr. Muus ikke paa det Tidspunkt.) Godt, saa vidste han ikke, at det var Kl. 4. . . . (Rørdam: Han vidste slet ikke noget om det).

Første Viceformand (J. C. Christensen): De Herrer maa ikke afbryde. De Herrer kunne bede om Ordet, men Afbrydelse er ikke tilladt.

Justitsministeren (Billow): Det staar at læse i Rigsdagstidenden. Langhoff har fortalt Dr. Muus om denne Historie. Langhoff soldede den Aften — lad det være fra Kl. 9 eller Kl. 10 —, og Søndag Formiddag viste han sig i larmende Sel-skab paa Saks-købing Gader. Naar man sammenholder disse Udtalelser, at han let blev beruset og paavirket af Spiritus, og at han havde soldet fra Lørdag Aften til Søndag Formiddag, skulde det være et mærkeligt psykisk Fænomen, om han ikke var fuld Søndag Formiddag, og han var fuldstændig bedøvet ved den paagældende Lejlighed. Da denne Sag kom frem i

Saks-købing Byraad — det er ogsaa oplyst i Forhørene —, satte han aldrig sine Ben mere i Byraadet. Han var Byraadsmedlem, men mødte der ikke mere. Saaledes ligge faktisk Forholdene for Læge Langhoff i Juni eller Maj 1910. Han var kompromitteret eller umuliggjort i Saks-købing. Han var om Vinteren gaaet af som Sygehuslæge; han var afskediget fra Tvangsarbejdsanstalten; Amtsraadet havde vedtaget hans Afskedigelse vistnok den 25. Maj 1910; han kunde ikke komme mere i Saks-købing Byraad. Saa er det, at man foreslaar, at denne Mand skal forflyttes fra Saks-købing til et andet Embede, og Dr. Muus siger til min Forgænger, om han ikke vilde gaa med til at forflytte ham til et andet Embede, og om Embederne i Holstebro og Thisted i den Anledning ikke maatte blive slaaede op som ledige. Embedet i Thisted havde da staaet ledigt, saa vidt jeg husker i 5 Ejerdingaar fra den 8. Februar 1909, indtil denne Samtale fandt Sted i Maj eller Juni 1910, og det andet Embede, det i Holstebro, havde ogsaa staaet et Aars Tid ledigt, og det var af Hensyn til den kommende Medicinalreform Meningens fra Ministerens og Sundhedsstyrelsens Side, at disse Embeder ikke skulde opslaas ledige. Men da der nu skulde gives Læge Langhoff et andet Embede, blev disse Embeder slaaede op, og Dr. Muus skriver selv — jeg har citeret disse Udtalelser før —, at Rygterne om Læge Langhoffs Drikkfældighed blandt andet vare Aarsagen til, at man søgte at forflytte ham fra Saks-købing.

Naar man nu gør dette i Juni Maaned, naar min Forgænger gaar med til at slaa disse Embeder op for at give et af dem til Læge Langhoff, fordi han var bleven umulig og havde kompromitteret sig i Saks-købing, saa spørger jeg: Er det loyalt handlet af en Embedsmand at for-tie dette for mig, naar man vil have mig til at foretage Udnævnelsen under mit Ansvar? Jeg kommer her ind paa et lille juridisk Spørgsmaal. Det ærede Medlem vilde belære mig om, hvorledes en Dommer skal dømme. Her komme vi ind paa det, som ligger i enhver Proces: Forkastelse af Paastande; det er jo noget, som det ærede Medlem som Dommer og Sagfører kender; det kendes baade fra civile og kriminelle Processer. Den Paastand fra Dr. Muus' Side, jeg ikke kunde tage til Følge, var den, at det skyldtes en For-glemmelse, at han, som selv var med i Undersøgelsen i 1910, ikke omtalte for mig, at Grunden til, at Dr. Langhoff